

ZATWIERDZAM:

KOMENDANT GŁÓWNY
PAŃSTWOWEJ STRAŻY POŻARNEJ

nadbryg Wojcich KRUCZEK

WYTYCZNE W SPRAWIE WYMAGAŃ
FUNKCYJNALNYCH I TECHNICZNYCH
NA POTRZEBY BUDOWY BUDOWLI OCHRONNYCH
PAŃSTWOWEJ STRAŻY POŻARNEJ

Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej

luty 2026

Spis treści	
Wstęp	3
1. Cel i zakres	3
2. Wybrane akty prawne regulujące zakres wytycznych	4
3. Kategorie odporności budowli ochronnych	4
3.1 Podział na kategorie odporności budowli	4
3.2 Zastosowanie kategorii odporności budowli ochronnych w obiektach Państwowej Straży Pożarnej	5
4. Usytuowanie i wykonanie budowli ochronnych	7
4.1 Lokalizacja budowli ochronnych	7
4.2 Forma posadowienia budowli	8
4.3 Wymagania dotyczące ochrony przed wodą i wilgocią	8
5. Wymagania w zakresie pojemności, powierzchni i układu funkcjonalnego budowli ochronnych	8
Zakończenie	10

Wstęp

Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2024 r. o ochronie ludności i obronie cywilnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1907), zwanej dalej „*ustawą OLiOC*”, jednostki organizacyjne Państwowej Straży Pożarnej są zaliczane do podmiotów ochrony ludności, które w przypadku wprowadzenia stanu wojennego oraz w czasie wojny stają się podmiotami obrony cywilnej.

Na podstawie art. 93 ustawy OLiOC w budynkach użyteczności publicznej zapewnia się budowle ochronne, jeżeli jest to uzasadnione potrzebą zapewnienia miejsc schronienia oraz możliwe ze względu na występujące w budynku rozwiązania techniczno-budowlane. Szczegółowe warunki wyznaczania budynków użyteczności publicznej, w których zapewnia się budowle ochronne określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 lipca 2025 r. w sprawie szczegółowych warunków wyznaczania budynków użyteczności publicznej, w których zapewnia się budowle ochronne (Dz. U. poz. 1070), zwane dalej „*rozporządzeniem Rady Ministrów*”.

Zgodnie z § 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów budynkiem użyteczności publicznej, w którym organ ochrony ludności wyznacza budowlę ochronną, jest **budynek posiadający co najmniej jedną kondygnację podziemną**, stale użytkowany w całości lub w części przez podmioty ochrony ludności, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1-36 ustawy z dnia 5 grudnia 2024 r. o ochronie ludności i obronie cywilnej, w tym jednostki organizacyjne Państwowej Straży Pożarnej.

W związku z powyższym Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej, mając na względzie bezpieczeństwo strażaków, sprawność funkcjonowania formacji oraz efektywne gospodarowanie środkami publicznymi, zainicjował prace nad usystematyzowaniem i zdefiniowaniem standardów dotyczących budowy budowli ochronnych w jednostkach PSP.

1. Cel i zakres

Celem niniejszego dokumentu jest usystematyzowanie i doprecyzowanie wymagań funkcjonalno-technicznych dla budowli ochronnych w obiektach PSP. Zakres obejmuje:

- a) definicje i klasyfikacje przestrzeni ochronnych,
- b) parametry odporności konstrukcyjno-materiałowej,
- c) wskazania w zakresie zapewnienia autonomii funkcjonowania (zasilanie awaryjne, magazyny wody i żywności, odprowadzanie ścieków i powietrza, komunikacja i łączność),
- d) dodatkowe rozwiązania organizacyjne i logistyczne oraz wymagania utrzymaniowe (przeglądy, testy, serwis).

Dokument ma charakter porządkujący i doprecyzowujący; nie zastępuje przepisów powszechnie obowiązujących, lecz wskazuje jednolite standardy interpretacyjne i projektowe, ułatwiające praktyczne zastosowanie wymagań wynikających z przepisów prawa oraz norm.

Wprowadzenie jednolitego modelu budowli ochronnych powinno uwzględniać różnicowanie typów i funkcji obiektów PSP oraz uwarunkowania lokalne. Założenia co do zasady odnoszą się do:

- nowych inwestycji, gdzie możliwe jest docelowe wkomponowanie przestrzeni ochronnych w strukturę obiektu,
- obiektów istniejących, w których konieczna jest adaptacja, wzmocnienia konstrukcyjne, dobudowa modułów lub zastosowanie rozwiązań zastępczych o określonej, udokumentowanej skuteczności.

W każdym przypadku nadrzędnymi kryteriami pozostają: ochrona życia i zdrowia personelu, ciągłość dowodzenia i łączności, zabezpieczenie sprzętu i wyposażenia kluczowego dla utrzymania zdolności ratowniczych, a także zgodność z racjonalnym gospodarowaniem środkami publicznymi.

Poziom (kategoria) odporności, autonomii (czasu ochrony) i wyposażenia powinien być związany z profilami ryzyka właściwymi dla danej lokalizacji, charakterystyki zagrożeń i znaczenia operacyjnego obiektu. Tam, gdzie uzasadnione jest wyższe prawdopodobieństwo oddziaływania zagrożeń o charakterze kinetycznym lub CBRN, przewidywane powinny być wyższe poziomy odporności oraz dłuższe okresy autonomii funkcjonowania.

Jednocześnie dokument wskazuje poziomy minimalne, które należy spełnić w każdym obiekcie PSP, niezależnie od specyfiki lokalnej, aby zapewnić podstawową ochronę personelu oraz utrzymanie kluczowych funkcji w przypadku wprowadzenia stanu wojennego oraz w czasie wojny.

2. Wybrane akty prawne regulujące zakres wytycznych

Podstawą do projektowania budowli ochronnych PSP są aktualne przepisy prawa powszechnie obowiązującego w postaci m.in:

- ustawa z dnia 5 grudnia 2024 r. – o ochronie ludności i obronie cywilnej (Dz.U. 2024 poz. 1907),
- ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2025 r. poz. 418 z późn. zm.),
- ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1130 z późn. zm.),
- rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 4 listopada 2025 r. w sprawie warunków technicznych dla budowli ochronnych oraz warunków technicznych ich użytkowania i usytuowania (Dz. U. 2025 poz. 1548),
- rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1225 z późn. zm.),
- rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 lipca 2025 r. w sprawie szczegółowych warunków wyznaczania budynków użyteczności publicznej, w których zapewnia się budowle ochronne (Dz. U. poz. 1070).

3. Kategorie odporności budowli ochronnych

3.1 Podział na kategorie odporności budowli

Klasyfikacja odporności budowli ochronnych służy uporządkowaniu wymagań – konstrukcyjnych, technicznych i funkcjonalnych stawianych obiektom przeznaczonym do zapewnienia ochrony ludzi oraz kluczowej infrastruktury w warunkach oddziaływania różnorodnych zagrożeń. Wyodrębnienie kategorii odporności pozwala na precyzyjne określenie poziomu zabezpieczeń, jakie powinna spełniać budowla ochronna w zależności od przewidywanej intensywności zagrożeń oraz potrzeb operacyjnych jednostek PSP.

Budowle ochronne projektuje się i wykonuje z zachowaniem wymaganej nośności, stateczności i odporności na oddziaływania mechaniczne oraz środowiskowe, stosownie do założonej

kategorií odporności i funkcji ochronnej obiektu, zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi projektowania konstrukcji.

Wyróżnia się następujące kategorie odporności budowli ochronnych:

- a) ukrycia kategorii U-1 zapewniające ochronę przed:
 - obciążeniami wynikającymi z zagruzowania i spadających elementów konstrukcji,
 - odłamkami amunicji oraz ostrzałem z broni małokalibrowej.
- b) ukrycia kategorii U-2 spełniające wymagania U-1 oraz dodatkowo:
 - chroniące przed promieniowaniem gamma z opadu promieniotwórczego, zapewniając co najmniej 100-krotne jego osłabienie.
- c) ukrycia kategorii U-3 spełniające wymagania U-2 oraz zapewniające ochronę przed:
 - skutkami wybuchu o nadciśnieniu co najmniej 60 kPa ($t_+ = 50$ ms) lub równoważnym obciążeniem quasi-statycznym,
 - działaniem obliczeniowych czynników rażenia, jeżeli wymagają tego założenia projektowe.
- d) schrony kategorii S-1 zapewniające ochronę m.in. przed:
 - skutkami wybuchu o nadciśnieniu co najmniej 100 kPa ($t_+ = 100$ ms) lub równoważnym obciążeniem,
 - wstrząsami o wartości min. 12,5 g,
 - zagruzowaniem oraz odłamkami amunicji,
 - promieniowaniem gamma z opadu promieniotwórczego (osłabienie min. 1000-krotne),
 - oddziaływaniem pożaru w budynku i długotrwałych pożarów otoczenia,
 - skażeniami chemicznymi, biologicznymi i promieniotwórczymi,
 - działaniem obliczeniowych czynników rażenia.
- e) schrony kategorii S-2 spełniające wymagania S-1, a ponadto chroniące przed:
 - skutkami wybuchu o nadciśnieniu co najmniej 200 kPa ($t_+ = 150$ ms) lub równoważnym obciążeniem,
 - promieniowaniem gamma z osłabieniem co najmniej 1500-krotnym.
- f) schrony kategorii S-3 spełniające wymagania S-2, zapewniające dodatkowo ochronę przed:
 - skutkami wybuchu o nadciśnieniu co najmniej 300 kPa ($t_+ = 200$ ms) lub równoważnym obciążeniem quasi-statycznym.

3.2 Zastosowanie kategorii odporności budowli ochronnych w obiektach Państwowej Straży Pożarnej

Zgodnie z ustawą OLiOC kategorię odporności budowli ochronnej określa organ ochrony ludności.

Wobec powyższego przed realizacją zamierzenia budowlanego organ Państwowej Straży Pożarnej powinien wystąpić do właściwego organu ochrony ludności o określenie rodzaju i kategorii odporności budowli ochronnej projektowanej w obiekcie Państwowej Straży Pożarnej.

Jeżeli organ ochrony ludności nie ustali inaczej, w obiektach Państwowej Straży Pożarnej przyjmuje się, że **minimalną kategorią odporności budowli ochronnej jest ukrycie kategorii odporności U-3**, zapewniające ochronę przed:

- obciążeniami spowodowanymi zagruzowaniem oraz spadającymi elementami konstrukcji i wyposażenia obiektu budowlanego,
- odłamkami amunicji, w tym bomb, pocisków i granatów, oraz ostrzałem z broni małokalibrowej,
- promieniowaniem przenikliwym gamma z opadu promieniotwórczego,
- oddziaływaniem skutków wybuchu,
- oddziaływaniem dynamicznym obliczeniowego czynnika rażenia przy założonej odległości jego działania, jeżeli takie wymaganie określono w stosunku do budowli ochronnej.

Kategoria ta stanowi poziom wyjściowy, gwarantujący uzyskanie odporności niezbędnej dla bezpiecznego przebywania personelu PSP i utrzymania gotowości operacyjnej w warunkach zagrożeń o charakterze militarnym, hybrydowym czy katastroficznym.

Jednocześnie, ze względu na specyfikę pracy jednostek PSP oraz konieczność zapewnienia ciągłości działania służb ratowniczych, w przypadku **elementów konstrukcyjnych stanowiących płaszczyznę ochrony budowli ochronnej zaleca się rozważenie możliwości wykonania w danych uwarunkowaniach rozwiązań odpowiadających parametrom odporności właściwym dla schronów co najmniej kategorii S-1**. Dotyczy to w szczególności elementów, które w największym stopniu odpowiadają za integralność, nośność i odporność całej budowli w warunkach skrajnych obciążeń.

Wymagania jak dla schronu kategorii S-1 powinno się stosować w szczególności dla znajdujących się **ponad poziomem terenu elementów konstrukcyjnych**, które mogą być narażone na oddziaływanie skutków wybuchu, wstrząsy dynamiczne przenoszone na konstrukcję i wyposażenie, obciążenia wynikające z zagruzowania i spadających elementów konstrukcyjnych budynków sąsiednich, odłamki i penetracji pocisków małokalibrowych.

Elementy konstrukcji narażone na ww. oddziaływania powinny spełniać następujące wymagania:

- 1) powinny zapewniać nośność i stateczność przy oddziaływaniu tych skutków wywołujących na powierzchni terenu maksymalne nadciśnienie fali padającej (P_{so}) o wartości co najmniej 100 kPa i czasie trwania fazy nadciśnienia (t_+) 100 ms lub obciążenie quasi-statyczne o wartości co najmniej 100 kN/m² oddziałujące na płaszczyznę ochrony - w przypadku elementów konstrukcji narażonych na oddziaływanie skutków wybuchu;
- 2) powinny być odporne na wstrząs oddziałujący na konstrukcję i przekazywany na wyposażenie o wartości co najmniej 12,5 g, gdzie g oznacza wartość przyspieszenia ziemskiego – w przypadku elementów konstrukcji narażonych na wstrząsy dynamiczne przenoszone na konstrukcję i wyposażenie;
- 3) powinny zapewniać zachowanie stanu granicznego nośności przy oddziaływaniu obciążeń spowodowanymi zagruzowaniem i spadającymi elementami konstrukcji najbliższego obiektu budowlanego na skrajną warstwę przegrody obiektu - w przypadku elementów konstrukcji narażonych na takie oddziaływanie;
- 4) powinny zapewniać ochronę przed odłamkami amunicji, w tym bomb, pocisków i granatów, oraz ostrzałem z broni małokalibrowej – w przypadku elementów konstrukcji narażonych na oddziaływanie takich odłamków i ostrzału.

Parametry odporności dla schronów kategorii S-1 dotyczą w szczególności następujących elementów konstrukcyjnych:

- stropów budowli ochronnej,

- ścian zewnętrznych pełniących rolę płaszczyzny ochrony,
- płyt fundamentowych,
- wejść ochronnych i przedsionków ochronnych,
- zamknięć technicznych i drzwi ochronnych,
- przegród bezpośrednio narażonych na parcie gruntu, parcie dynamiczne oraz oddziaływanie fali uderzeniowej.

Wymagania odporności jak dla schronów kategorii S-1 nie obejmują elementów funkcjonalnych takich jak:

- filtrowentylacja i układ utrzymania nadciśnienia,
- służby powietrzne,
- systemy hermetyzacji,
- systemy ochrony przed skażeniami chemicznymi i biologicznymi.

Zakres elementów budowli ochronnej w obiekcie Państwowej Straży Pożarnej, które powinny być wykonane co najmniej zgodnie z wymaganiami dla ukrycia kategorii U-3:

- układ wentylacji (grawitacyjnej lub mechanicznej bez filtropochłaniaczy),
- układ komunikacji wewnętrznej i zewnętrznej,
- organizacja przestrzenna budowli,
- brak wymogu stosowania systemów filtrowentylacji jak w schronach,
- brak wymogu stosowania służ powietrznych,
- brak wymogu hermetyzacji stref,
- brak obowiązku zapewnienia stref czystości (czysta, brudna, przepustowa),
- brak wymogów ochrony przed skażeniami chemicznymi, biologicznymi i radioaktywnymi na poziomie schronu S-1.

Uwzględnienie wymagań wyższego poziomu odporności w odniesieniu do konstrukcyjnych elementów krytycznych pozwala na uzyskanie zwiększonego marginesu bezpieczeństwa, niezbędnego dla obiektów przeznaczonych do funkcjonowania służb ratowniczych w warunkach zakłócenia bezpieczeństwa.

Takie podejście umożliwia projektowanie budowli ochronnych, które formalnie pozostają w kategorii U-3, lecz w zakresie elementów kluczowych uzyskują parametry zbliżone do kategorii S-1, co zwiększa ich niezawodność i odporność na destrukcyjne oddziaływania.

4. Usytuowanie i wykonanie budowli ochronnych

4.1 Lokalizacja budowli ochronnych

Budowle ochronne przeznaczone dla jednostek Państwowej Straży Pożarnej należy lokalizować w sposób zapewniający ich pełną dostępność dla personelu oraz umożliwiającą utrzymanie ciągłości funkcjonowania jednostki w warunkach zagrożeń. W przypadku nowoprojektowanych obiektów PSP budowlę ochronną należy – w pierwszej kolejności – przewidywać pod budynkiem strażnicy. Rozwiązanie to stanowi układ preferowany ze względów funkcjonalnych, konstrukcyjnych i operacyjnych. Dopuszcza się wykonanie budowli ochronnej jako

obiektu wolnostojącego, jeżeli uwarunkowania geotechniczne, konstrukcyjne lub lokalne uniemożliwiają posadowienie pod obiektem głównym.

Usytuowanie powinno uwzględniać wymagania dotyczące odległości od miejsc przebywania ludzi oraz uwarunkowania komunikacyjne, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

4.2 Forma posadowienia budowli

Budowlę ochronną wykonuje się jako:

- obiekt całkowicie zagłębiony poniżej poziomu terenu,
- obiekt częściowo zagłębiony, z minimalnym przykryciem gruntem wynoszącym co najmniej 0,7 m,
- obiekt wbudowany w konstrukcję strażnicy (kondygnacja podziemna lub pierwsza nadziemna),
- obiekt wolnostojący, jeżeli nie jest możliwe wykonanie powyższych wariantów.

W przypadku obiektów Państwowej Straży Pożarnej zaleca się konstrukcje zagłębione, cechujące się większą odpornością dynamiczną i stabilnością środowiskową.

4.3 Wymagania dotyczące ochrony przed wodą i wilgocią

Budowla ochronna musi być zabezpieczona przed napływem wód gruntowych i opadowych poprzez:

- odpowiednie ukształtowanie terenu powyżej budowli ochronnej i w jej sąsiedztwie, umożliwiające spływ wody na tereny niżej położone jednakże z zachowaniem, że wody opadowe nie wolno odprowadzać na działki sąsiednie,
- posadowienie spodu płyty lub ławy fundamentowej co najmniej 0,75 m powyżej maksymalnego poziomu zwierciadła wód gruntowych, chyba że zastosowano skuteczną izolację przeciwwodną,
- wykonanie w uzasadnionych przypadkach izolacji przeciwwodnej i przeciwwilgociowej lub drenażu odsączającego.

Wymagania dotyczące izolacji:

- 1) izolacja przeciwwodna typu średniego – stosowana w warunkach okresowego zawilgocenia lub zalegania wód opadowych;
- 2) izolacja ciężka – stosowana w przypadku:
 - wysokiego poziomu wód gruntowych,
 - parcia hydrostatycznego na elementy konstrukcyjne.

Izolacja musi zachować właściwości ochronne przy zarysowaniach elementów konstrukcji budowli o rozwarciu rys $\leq 1,0$ mm.

Przegrody stykające się z gruntem wykonuje się tak, aby:

- zapobiegały infiltracji wody,
- ograniczały zawilgocenie konstrukcji,
- uniemożliwiały kondensację pary wodnej na powierzchniach wewnętrznych,
- zapewniały ciągłość działania systemów izolacyjnych w warunkach obciążeń dynamicznych.

Należy stosować izolację przeciwwodną nie niższą niż typu średniego.

5. Wymagania w zakresie pojemności, powierzchni i układu funkcjonalnego budowli ochronnych

Pojemność budowli ochronnej ustala się jako maksymalną liczbę osób mogących w niej bezpiecznie przebywać, przyjmując minimalną powierzchnię netto nie mniejszą niż 1,0 m² na osobę, zapewniającą możliwość poruszania się oraz przewidywaną liczbę miejsc siedzących i leżących, a także uwzględniając warunki środowiskowe niezbędne do utrzymania bezpieczeństwa użytkowników, w szczególności wymaganie, aby stężenie dwutlenku węgla nie przekraczało 2% objętości, natomiast zawartość tlenu nie spadała poniżej 18% objętości. Określając pojemność należy także uwzględnić projektowany czas ochrony, liczbę oraz przepustowość wyjść ewakuacyjnych oraz przewidywany charakter użytkowania budowli.

W przypadku budowli ochronnych przeznaczonych dla PSP pojemność określa się przede wszystkim na podstawie etatowej liczby funkcjonariuszy i pracowników w obiekcie komendy powiatowej/miejskiej PSP oraz – w przypadku oddzielnych lokalizacji – liczby etatowej strażaków pełniących służbę w jednostkach ratowniczo-gaśniczych. System wentylacji powinien umożliwiać pracę w trybie normalnym, awaryjnym oraz w trybie ograniczonej wymiany powietrza. Z uwagi na konieczność utrzymania ciągłości dowodzenia i kierowania działaniami ratowniczymi w sytuacjach kryzysowych, jak również realizacji zadań ochrony ludności i obrony cywilnej, w budowli ochronnej należy przewidzieć dodatkowe stanowisko kierowania komendanta o powierzchni netto minimum 10 m² (lub punkt alarmowy – wg potrzeb) jako oddzielne pomieszczenie. Stanowisko kierowania należy wyposażać w redundantną infrastrukturę teleinformatyczną obejmującą systemy łączności radiowej (z możliwością pracy w sieciach PSP oraz służb współdziałających), systemy łączności przewodowej i bezprzewodowej, a także stanowiska komputerowe z dostępem do wykorzystywanych systemów operacyjnych i aplikacji, umożliwiające szybkie przełączenie pracy (failover) w przypadku awarii lub utraty podstawowych torów transmisji. Stanowisko powinno być ponadto wyposażone w urządzenia zapewniające bieżący podgląd obrazu z systemów monitoringu wizyjnego CCTV obejmujących teren oraz obiekty PSP.

Całość infrastruktury powinna posiadać zasilanie podstawowe oraz niezależny układ zasilania awaryjnego (agregat prądotwórczy z automatycznym załączaniem rezerwy – SZR), zapewniające ciągłość pracy stanowiska w przypadku długotrwałych przerw w dostawie energii elektrycznej. Elementy infrastruktury teleinformatycznej należy dobrać w sposób umożliwiający ich niezawodną pracę w warunkach podwyższonej wilgotności, zapylenia oraz ograniczonej wentylacji.

Przy projektowaniu budowli ochronnej należy uwzględnić przestrzenie umożliwiające bezpieczne przechowywanie kluczowych elementów wyposażenia operacyjnego, dokumentacji oraz nośników danych w warunkach ograniczonej dostępności obiektu głównego.

Ostateczna pojemność budowli powinna wynikać z analizy wymagań funkcjonalnych, parametrów wentylacji i możliwość utrzymania powyższych warunków środowiskowych przez zakładany czas ochrony, przy jednoczesnym zapewnieniu minimalnej powierzchni netto oraz pełnej funkcjonalności zapasowego stanowiska kierowania.

Zakończenie

Wprowadzenie rozwiązań hybrydowych, polegających na podwyższeniu wybranych parametrów odpornościowych ukrycia kategorii U-3 do poziomu właściwego dla schronu kategorii S-1, stanowi świadomy i uzasadniony kierunek dostosowania obiektów Państwowej Straży Pożarnej do realnych zagrożeń współczesnego środowiska bezpieczeństwa. Ujęcie to umożliwia zachowanie proporcji pomiędzy wymogami formalnoprawnymi a specyficznymi potrzebami operacyjnymi PSP, zapewniając jednocześnie optymalny poziom ochrony personelu oraz zdolności do utrzymania ciągłości działania w sytuacjach kryzysowych.

Nadrzędnym celem przyjęcia takiego modelu jest zwiększenie odporności konstrukcyjnej elementów krytycznych budowli ochronnej, bez konieczności pełnej klasyfikacji obiektu jako schronu kategorii S-1. Zapewnienie wyższych parametrów odporności mechanicznej, w szczególności w zakresie nośności, stateczności, odporności na falę uderzeniową, zagruzowanie, wstrząsy i działanie odłamków, pozwala na znaczące podniesienie poziomu bezpieczeństwa strażaków bez wprowadzania nadmiernych obciążeń inwestycyjnych i eksploatacyjnych.

Model hybrydowy stanowi rozwiązanie elastyczne i adaptacyjne, umożliwiające jego stosowanie zarówno w nowych obiektach PSP, jak i w modernizowanych strażnicach, przy zachowaniu zgodności z obowiązującymi przepisami oraz logiki projektowania budowli ochronnych. Wytyczne niniejsze stanowią ramę, którą należy wypełniać rozwiązaniami technicznymi adekwatnymi do lokalnych uwarunkowań, poziomu zagrożeń oraz specyfiki działania danej jednostki PSP.